

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מו.

עין משפט נר מצוה

כג א ב ג ד מ"י פ"ט
מ"ג שמיטה ה' ג ד
סמך עין סג טו"ש י"ד
סמון ז ט סק"ה ו עין
בה"ט:
כד ה מ"י טס פ"ח ה' ג
כח סמך טס טו"ש
י"ד ט"י מ"ג סק"ה א:
כה ו ז מ"י טס ה' ג כג
ולחומר עין כ"מ
וב"מ:
כו ח מ"י טס ה' ג כה
טו"ש טס פ"ח ה':
כז ט מ"י טס פ"ח ה' ג
א סמך טס טו"ש
י"ד ט"י ט סק"ה א:
כח י מ"י טס טו"ש טס
סק"ה ב:

שיטה מקובצת

א) וכל אחריו בין הפרשה
טרפה: ב) כשהיא מעורה
ודבורה: ג) הא איכא
שהרי כולה קיימת: ד) על
שם שקודם התחתן אדם:
ה) ואינו יודע או שמא
מטון עובי פצול ראשון
עד פצול ב' קרוי
בין הפרשות: ו) במקום
ששוככות על הגוף דהיינו
למטה:

ריבוי גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר
אמרת עד אחת טרפה עד
ועד בכלל כו' אם תמצא
לומר עד ולא עד בכלל
שהראשונה אינה בכלל
מהו פי פרשה ראשונה
מהו שהיא ביניים בין
סוף הפרשה לתחלת פרשה
של ראשונה מהו ישנה
בכלל חוט השדרה א' לא:
אם תמצא לומר עד ועד
בכלל פרשה (ראשונה)
[עצמה] בכלל מוח נאן
לאן א) אבל לא שניה.
אם נישלה פרשה שניה
עצמה עצם וגם מוח תידון
בכשר ולא לחוט השדרה:
עד בין אגפים: עד כנפי
העוף: כי הא דר' חייא
זריק ליה כלומר ר' חייא
זריק ליה וטרף בהמה
שלא נשתיר מנה כזית
ור' שמעון ב"ר מטביל
ביה כלומר אכיל ליה
ע"י שיכול ומכשר לבהמה
א"ע דלא הוי כזית:
במקום שהיא חיה כלומר
באותו מקום שהיא תולה:
הילכך בעינן כזית במקום
מרה כו' כלומר הן במקום
מרה והן במקום שהיא
חיה: מתלקט מהו כלומר
דלא הוי כזית במקום
אחד אלא מתלקט בכמה
מקומות: כרצויה מהו
כלומר ארוך וקצר: מורד
מהו דלא הוי כזית עב אלא
מורד: אי למ"ד כזית
במקום מרה האכא כלומר
כיון דמעורה בטרפשה:
ואמרי לה קראת תתא
דשתי קרבות יש בריאה
וסימנך כיונת דוורדא
כו' כלומר אדם הפנימי
כוורד: תתא מ"ג מרדבא
דאמר

עד ועד בכלל או עד ולא בכלל. מדאמר בפירקין (לקמן דף נה.) כל
שיעורה דשיערו חכמים להחמיר ליכא למפשט מידי דהני מילי
זמאנה או זכרייתא אכל הכא מימרא היא: **ואם תימצא לומר עד**
ולא עד בכלל פי פרשה מהו. אף על פי שאמר שמואל עד בין
הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא
מתחלת עובי פיול ראשון עד פיול
שני שלמטה היינו קרוי בין הפרשות
ראשון ועד ולא עד בכלל ואינו יודע
או שמה מסוף עובי פיול ב' קרוי
בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש
אזל מה שהוא כנגד עובי החוט
המתפלל לא מיקרי בין הפרשות
וטרפה אי נמי משום הכי מספקא
ליה שמה פי פרשות עצמן דהיינו
עובי פיול ראשון הוי בין הפרשות
דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט
המתפלל לשמאל לחוט המתפלל לימין
והא דנקט שמואל עד בין הפרשות
ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד
מתחיל לזאת ולהתפלל קודם לתזכרו
ודוקא אס עד ולא עד בכלל איבעיא
ליה צפי פרשה ראשונה אכל אס עד
ועד בכלל לא מני למיזעי פי פרשה
שניה מהו דמנה נפקר הוי בכלל
אינו יודע כמו בין הפרשות שני
דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר
דטרפה ומו לא ואס אימת דפי
פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא
אמרינן שהיא טרפה אלא עד בין
הפרשות ואין זה בין הפרשות ואס
הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה
אינו יודע וזכר שניה יש לו להיות:
ואם תימצא לומר עד ועד בכלל
פרשה עצמה מהו. פירש
צקונטרס נפקס הפיול עממה מן
החוט מהו ונראה דאפילו דאס תימני
לומר דעד ולא עד בכלל הוה מני
למיזעי צפרשה עממה את"ל דפי
פרשה טרפה אכל אפי פי פרשה
כשרה אז ודאי ליכא למזעי דכ"ש
פרשה עממה ועוד י"ל למזעיא ליה
אס נפקס הפיול דרחוק ממקום
חיבורו כנגד חוט השדרה שבין פיול
ראשון לפיול שני שהוא בין הפרשות
ראשון והשתא לא מני למזעי אלא
את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

ראשונה ושניה. הא דנקט שניה משום דאי הוה טרפה הוה שייך
למזעי כל הנך צעיות כגון צרשונה: **למטה מן האגפים.**
יש להסתפק אס למטה ממקום חיבורו בגוף קאמר אס למטה
ממקום ששוככות על ה העוף דהיינו למטה מסוף עמם של כנף
המחובר בגוף: **ערוקאי.** רבי זירא לא היה נרץ לברוח דאזני
גבאי של מלך היה דנהג בצבואתא תליסר שנין כדאמר צפרק
זה צורר (פאהדין סה): דכי הוה אתי ריש נהרא למתא כי הוה חוי רבנן
אמר להו לך עמי בל צדדדין: **הלכך בעינן ביית במקום מרה**
ובזית במקום שהיא חיה. הכי קיימא לן דפסקינן לעיל (דף מג.)
הלכה כדברי האומר בזית: **ואמרי לה קראת תתא.**
כלומר עס עילאה דאי תתא גרידא הא פסקינן בסמוך
דבעינן תרויהו ואס כן לא הוה ליה לא כרב: **ואלא כשמואל:**

איניקב
דף דף
לפי הניסוח שפלטנו נמי
אזי מוכן משי"ל אלא לא שיה
ואזי זכרייתא אכרת הוה לו
דפרשה ראשונה בכלל מוח
אכל לא שיה וכו'.

עד ועד בכלל. והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל
אחריו בין אזכר כל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל
טרפה שליטת כשרה שניה אינו יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה
וממילא משמע ולא אכטריך לפרושי ראשונה ושניה אינו יודע

דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת
ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד
שליטת מספקא ליה וחדא מינייהו
הוא דנקט דלא תימא שניה כשליטת
לקולא: **אס"ל עד ולא עד בכלל**
פי פרשה מהו. נפקס החוט הגדול
כנגד פי הפולין הראשונים במקום
פיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל
אינו יודע הוא מי אמרינן עד בין
דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו
דוקא: **ואס"ל עד ועד בכלל.** ליכא
למיזעי צפי הפרשה מדי דודאי
טרפה דאפילו חוט שכנגד הפסק
שבין שני הפיולים טרפה וכ"ש פי
פיול הראשון אלא הכי קא מיזעיא
ליה נפקס הפיול עצמו מן החוט
מהו וצפרשה ראשונה קאי: **סידון**
כצנה. שאס נפקס הפיול כשרה לא
ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא
שליטת. מאי לאו פיול ראשון ואס"ג
דחוט של אחרייה עדיין בכלל טרפות
או בכלל ספק הוא וכן שני לשון
מורי. ה) לשון אחר בין הפרשות הן
זלעות קטנות של אליה. פרשות הוא
צפר המפריש בין זלע לזלע. (בין)
נפין הפרשות זלעות שבין פרשה
לפרשה: **גדי שמו.** חי: **זליעה טפי.**
הזלעות נזלעין ואין ינכרין כשהוא
חי: **זליעה טפי.** ונפשט הצפר
והכל דומה לזלעות. וכל לשון זה אינו
נראה לי ומפי גאון שמעתי: **עד**
אחת. עד בין הפרשה ראשונה
דהיינו זלע ראשונה של אליה:
טרפה. אס נפקס החוט: **צפי רב**
הוה עד ועד בכלל. שאס נפקס
החוט כנגד זלע הראשון טרפה
דאיחוי נמי קאי בין שתי פרשות שיש
הפרש בינו לזלעות הגדולות: **ולא**
עד בכלל. ובכלל אינו יודע הוא:
פי פרשה. נפקס החוט אכל מחלת
העמם ולא כנגדו ממש מאי צדי
עמם חשיב ואינו יודע עד צדי

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא
ולא מבין הפרשה: **פרשה עממה.** נפקס החוט כנגד פרשה שניה
צפר שבין זלע ראשון לשני מהו צדי ראשון שדין ליה וטרפה או
צפר זלע שני שדין ליה ואינו יודע: אס נפקס
החוט כנגדו. ולהאי לישנא גרס מאי לאו פרשה שניה. ומפי גאון
אחר שמעתי פרשה עממה נצטר הזלע עממה. ולשון מורי הראשון הגון
וסייג מלמתי לו בהלכות גדולות והוא עיקר ט: **עד למטה.** מכנפיו
הוי כח חוט השדרה דליה: ולריש לקיש **עד כנגד בין אגפים.**
ומו לא: **ושלחו ליה דבי נשיאה.** שלחו צבצילו שילך אלסל: **והא**
אן סנן. גבי אלו כשרות צמנני' (לקמן דף נה): **וזיק לה.** לזהמה שלא
נשמיר בה כזית מן הכבד דקסבר טרפה: **מטביל לה.** אוכלה. וכל
מחלס ע"י טבול חומץ או חרוסת כך שמעתי. אכל נראה צעמי
דצאיסור והיתר ערף ומכשר הוה שייך למיתני חריק ומטביל לא

שייך ציה ומסתבר דהכי קאמר רבי חייא זריק לה לכבד של כל צממה ולא היה אוכלו דלא הוה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דף
על גב דלאו צפר ליה המום צריאוחא דקסבר צממה תלויה צו כדקיי"ל (בבבא דף נה): כל נפש משיב נפש וכדאמרין (לעיל דף
גה) הרוצה שיצירח חומץ כזית צפר קודם שמהא נפשה הילכך אס לא נשמיר כזית להעלות ארוכה שיחזור וירפא טרפה וכו' חייא לא
צעי כדי להעלות ארוכה אלא שזורח פורתא מקום תליא דמרה דשזורח צמקום מרה צעינן דלנקמן: **עשיין מקמיין.** רבי שמעון בן
רבי צנו של נשיא היה. ומקמן לשון ערין: **פולמוסא.** חיל השלטון: **ערוקאי.** גמירי מינאי הא מילתא כזית שאמרו במקום מרה יאה:
מקום שהיא חיה. שהכבד חיה ממש דהיינו מקום תלייתא כשהיא מעורה סדבוקה תחת הכליות זה נראה לי ומלמתי. לישנא אחרייתא
ציותרת הכבד איברי"ש צלע"ו והן טרפשינן: **מסלקט מהו.** כזית ממלקט ולא במקום אחד אלא חזי כזית כאן וחזי כזית כאן: **מרוד.** מרוקע
טינצ"א צלע"ו וגרע מרכוועה: **נדולת.** נעקרה צמקומות הרצה: **ומעורה צטרפשה.** כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא אינא.**
גהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתא ס"ל: **ויסווא דורדא.** מלבוש אדום שהריאה מונחת צו. ורדא על שם שקרום
זתמתון אדום הוא כדאמרין לקמן (עמ"ה ג) כאהינא סומקא: **דאגליה.** שיעטל קרום העליון והופשע כמו גלודה דמתניתין (לקמן דף נה):
כאהינא

א) צרפות ט: ואס נאמן,
ב) גרסת הר"ף והר"ש
ר' יואי אומר עד בין כו'
ור"ל אחר עד למטה כו',
ג) לקמן דף נה: ד) מנחות
ו: ז"ל כדרכא
כדלמא צעינן, ו) ז"ל
רכא, ו) ז"ל ל: ח) נמאן
חוזר לרף מה: ט) ע"כ
פירושו לפי לשון אחר,
י) עין רש"י, ט) ע"כ
מהר"ם,

הגהות הב"ח

ה) גבי רבי יואי אומר עד
למטה:

לעזי רש"י

איברי"ש [איברי"ש].
טרפה.
טינצ"א. דק. ורה.

מוסף רש"י

הא נשתיר דהמנה
כלום כשרה. דעמ"ד
להיבדלות ולהתפרשות
(הפרדט ע"י סמ). עשירין
מקמיצין. ר' שמעון שהרי
בן נשיא ועשיר היה, קמנן
עלן (מנחות טו). במקום
שהיא חיה. פי דהיינו
מקום שגליה בחלר הכבד
(הפרדט טס).